

opusdei.org

Encarnita Ortega. O longo camiño cara á santidad

Cúmprese un ano desde que o arcebispo de Valladolid iniciou o proceso de canonización dunha muller cuxas raíces familiares se afunden en Corcubión

20-05-2010

Corcubión debe ser un dos lugares con máis concentración de persoas ilustres por metro cadrado do país. O Concello máis pequeno da comarca

deu escritores, políticos, editores e outros cargos de primeira liña. Agora podería sumar á súa lista o nome dun santa se finalmente culmina o proceso de canonización de Encarnita Ortega Pardo iniciado hai pouco máis dun ano.

Encarnita naceu en Ponte Caldelas (Pontevedra) en 1920. Pero a metade do sangue que corría polas súas veas era corcubionesa. A metade ou máis, porque de Corcubión era a súa nai.

A proxenitora chamábase Manuela Pardo Valdomar e a súa familia viviu no número 1 da rúa Antonio Porrúa durante anos. Non así Encarnita, á que a vida a levaría a percorrer unha boa parte da xeografía española desde a súa infancia.

O seu pai, José María Ortega, era de Zaragoza e traballaba no Corpo Técnico de Telégrafos, profesión que fomentaba a súa mobilidade xeográfica.

En 1926, sendo ela aínda unha nena, a familia regresaría a Aragón para instalarse en Teruel, onde el foi destinado. Con todo, a pegada galega non desapareceu de golpe. Sendo aínda unha nena perdería á súa nai, que faleceu cando daba a luz ao seu cuarto fillo. Pero con eles quedou un tempo unha muller ao coidado da familia, Alsira Castiñeira, tamén galega.

Encarnita Ortega tivo dous irmáns, Gregorio e Teresa María. ela foi unha das primeiras fieis do Opus Dei, pero ese contacto chegaría logo dunha dura experiencia.

En Teruel colleu á familia o estalido da guerra civil. A cidade foi cercada en 1938 e ela ofreceuse voluntaria como enfermeira. Acabaría coñecendo durante un tempo os cárceres do goberno republicano en Valencia, cidade na que logo

quedaría a vivir unha vez liberada a familia.

Alí, durante uns exercicios espirituais, coñeceu a Xosemaría Escrivá , o fundador do Opus Dei . Foi unha das primeiras mulleres en formar parte da organización, alcanzando despois diversos cargos nela.

Os datos sobre a vida de Encarnita Ortega pódense ler nun libro - publicado pola editorial Rialp- e un folleto -editado por Mundo Cristián- escritos pola súa biógrafa, Maite da Rega, que a coñeceu persoalmente. A ela débense esas obras, **Páxinas de amizade, relatos ao redor de Encarnita Ortega** , e **Encarnita Ortega: falando ti a Deus** .

«A súa capacidade de relación coa xente, a súa amizade, chegaba fondo e aflora con prontitude cando alguén fala de ela», conta Maite da Rega.
«Podería lograr neste mundo o que

se propuxese, porque posuía dúas virtudes que escasean, a fortaleza e a sinceridade -relata a súa biógrafa-. Se Encarnita deixou esta pegada en tanta xente da súa contorna é porque levaba consigo a pegada de Deus . Unha marca cristiá indeleble que se manifestaba nun agarimo servicial e alegre Ninguén lle resultaba indiferente. Para todos tiña un don». A súa traxectoria vital levaríaa a Roma, onde estivo unha longa tempada, ata 1961.

Primeiro estaría un tempo en Barcelona, despois en Oviedo. Finalmente instalaríase en Valladolid, onde viviu máis de dúas décadas. Morreu en 1995 en Pamplona tras pasar por unha longa enfermidade. A súa morte non significou, de ningún xeito, o seu esquecemento, xa que quen a coñeceron e tratárona manteñen hoxe ben vivo o seu recordo.

En marzo do 2009, o arcebispo de Valladolid, Braulio Rodríguez Praza, presidiu o acto que daba inicio ao seu proceso de canonización.

Proceso

Chegar a santo non é tarefa doada. Tampouco rápida. Hai un ano que se deron os primeiros pasos, pero é ben probable que falten aínda uns cantos máis para que a Iglesia falle sobre esa petición. O Tribunal Archidiocesano de Valladolid comezou o proceso escoitando a distintas persoas que testificaron no mesmo. O postulador da causa de santidad foi José Carlos Martín da Fouce, tamén do Opus Dei. «Pode ser unha desas persoas que percorreron o camiño da santidad e alcanzaron a heroicidade das virtudes cristiás», cita as súas palabras unha nota difundida entón pola oficina de información da prelatura do Opus Dei.

A figura de Encarnita Ortega ten moitos seguidores e basta con botar unha ollada á cantidade de entradas que figuran en Internet para darse conta de que, a pesar dos anos transcorridos desde a súa morte, segue moi viva.

Queda un longo percorrido para que esa muller cuxos orixes hai que buscalos en Corcubión entre a lista dos santos.

Na páxina web do Opus Dei pódese baixar unha estampa de Encarnita para a devoción privada dos fieis. Tamén figuran alí algúns feitos importantes da súa vida e unha lista cos favores concedidos pola corcubionesa tras o seu falecemento a través da oración.

Son varias as declaracións de particulares sobre os efectos da mediación Ortega nas súas vidas. Eses e outros feitos deberán formar parte do proceso de canonización e a

Iglesia deberá xulgar se son
suficientes, sumados a outras fontes,
para conceder a santidad a
Encarnita Ortega.

O último dos orixinarios da Costa da
Morte en alcanzar a santidad foi
Fraí Carmelo, vimiancés. Ortega
podería ser a primeira santa con
raíces corcubionesas.

Xa non anda por este mundo e facía
moito que non andaba por terras da
comarca. Dela o que queda na vila
natal da súa nai é a casa na que
viviou. Unha proba máis de que,
mírese onde mírese, en Corcubión as
pedras están cargadas de curiosas
historias.

Eduardo Eiroa/La Voz de
Galicia, edición de Carballo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/encarnita-ortega-o-longo-
camino-cara-a-santidade/](https://opusdei.org/gl-es/article/encarnita-ortega-o-longo-camino-cara-a-santidade/) (22-02-2026)